

Arrest

nr. 324 835 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 / 101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische en Armeense nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Syrische en Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 25 oktober 2023 en verzoekt op 1 december 2023 om internationale bescherming. Op 26 september 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoekster wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent op 21/07/1970 geboren in Aleppo. U heeft het Syrische staatsburgerschap en bent van Armeense origine. U huwde met J. K. met wie u twee zonen had, G. en S.. Bij het begin van de oorlog in 2011 scheidde u van uw man. Uw man en zoon G. gingen in Armenië wonen. U ging G. er soms bezoeken. Tijdens corona in 2020 was u er ook op bezoek en kon u niet terug naar Syrië reizen. Na drie weken kreeg u ruzie met de

vrouw van G. Hierna verbleef u bij een neef tot u terug kon keren naar Syrië. Uw zoon S. ging om zijn legerdienst te ontwijken ook in Armenië wonen. Uw huidige partner is een Syrische Arabier en christen woonachtig in Zweden. Hij kwam u soms opzoeken in Aleppo als ook tweemaal toen u in Armenië was. Begin 2023 vond er een grote aardbeving plaats in Syrië. U kon niet langer in Aleppo blijven en vestigde zich definitief op 16/03/2023 in Armenië. U verbleef een maand bij uw ex-man. Hierna verbleef u bij familie en later huurde u een woning. In oktober 2023 verkreeg u het Armeense staatsburgerschap, hetgeen uw zoon S. reeds eerder had bekomen. U werd in Armenië gediscrimineerd. U werd er gezien als een Armeense Arabier. U werd uitgelachen omdat u Armeens met een accent sprak. Als men hoort dat u van Syrië bent verdubbelen ze meteen de huurprijs. De Armenen in Armenië hebben andere tradities en normen, een andere manier van leven en een andere mentaliteit. Ook de Armeense autoriteiten staan heel slecht t.a.v. Armenen die uit Syrië zijn gevlucht. Uw ex-man heeft ook vernomen dat u een nieuwe partner heeft en dreigde u te vermoorden. Uw partner kan als Arabier niet in Armenië leven omdat hij nog erger dan u zou worden gediscrimineerd. U vreest ook de oorlog in Armenië. Na zeven maanden kwam u met uw zoon S. K. (O.V. X.XXX.XXX) naar België waar jullie op 01/12/2023 een verzoek om internationale bescherming indienden. U bent in het bezit van uw Syrische identiteitskaart en paspoort, als ook uw Armeens paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen (CGVS p. 3) en documenten (zie uw Armeens paspoort) blijkt dat u zowel de Syrische als de Armeense nationaliteit bezit. Er dient te worden opgemerkt dat het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg bij het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade de plicht veronderstelt van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Het volstaat met andere woorden om een asielrelaas te beoordelen naar één referentieland waarvan verzoekende partij de nationaliteit draagt, in casu Armenië. Een onderzoek naar de voorgehouden problemen in Syrië is derhalve niet noodzakelijk. U stelt weliswaar (CGVS p. 3-4) dat u de Armeense nationaliteit enkel heeft bekomen om Syrië te kunnen verlaten voor Armenië en u vraagt of u er afstand van kan doen omdat u ze niet meer nodig heeft. Deze elementen zijn echter onvoldoende om Armenië niet langer als het land te beschouwen waarvan u het staatsburgerschap bezit én waar u de bescherming van de bevoegde Armeense autoriteiten kan inroepen voor een eventuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals aangegeven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 4-6) dat u in Armenië werd gediscrimineerd omdat u als Armeense afkomstig uit Syrië met een ander accent Armeens spreekt en men u ziet als een Arabische Armeen. De Armenen hebben er andere tradities en normen, en een andere manier van leven en mentaliteit.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat de door u aangehaalde problemen die u in Armenië zou hebben ondervonden, onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u deze door u aangehaalde discriminatie uw fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou brengen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u bij terugkeer naar Armenië het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verklaring (CGVS p. 4) dat u Armeens praat met een ander accent in vergelijking met de lokale Armenen die ook veel Russische woorden gebruiken, vindt inderdaad weerslag in de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier waaruit blijkt dat u West-Armeens spreekt en de lokale Armenen Oost-Armeens spreken. Dat u omwille hiervan werd uitgelachen waardoor u zich sociaal geïsoleerd voelde, kan echter niet gelijkgesteld worden met de hierboven aangehaalde vormen van vervolging of ernstige schade die het toekennen van een internationale beschermingsstatus zou rechtvaardigen.

Gevraagd naar dit verschil in mentaliteit verklaart u (CGVS p. 5) dat ze heel materialistisch zijn, geen respect hebben en profiteren, en haalt u als voorbeeld aan dat u bij het verlaten van een winkel zag dat men achter uw rug roddelde en lachte. Gevraagd wat het ergste voorval was dat u op dit gebied heeft meegemaakt,

verklaart u dat u in Armenië heel droevig was, dat u een sociaal mens bent, dat u contacten wou maken om van het leven te genieten maar dat u werd uitgelachen en gekleineerd, met niemand meer durfde praten en altijd thuis bij uw zoon bleef. Hoewel ook begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een vestiging in het land waarvan u de nationaliteit bezit bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, kan op grond van de door u aangereikte elementen evenmin geconcludeerd worden dat het verschil in mentaliteit en normen bij vestiging in Armenië in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Bijgevolg volstaat het door u ingeroepen mentaliteitsverschil niet om in uw hoofde een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Uit uw verklaringen blijkt ook (CGVS p. 5-6) dat tijdens de 7 maanden dat u in Armenië was, u samenwoonde en contact had met uw twee zonen, met uw ex-man, met een neef die gehuwd is met een Syrische Armeense, en met de vrouw en kinderen van uw broer, en u aldus niet dermate sociaal geïsoleerd was.

Er kunnen ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent. Immers, bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) maakte u van deze discriminatie die uervaarde in Armenië helemaal geen melding, en zei u louter dat alles er duur was en u er niet kon overleven. In het kader hiervan verklaart u (CGVS p. 5) dat de Armeense autoriteiten 10 jaar terug hulp gaven aan de Syrische vluchtelingen van Armeense origine (o.a. voedselpakketten, olie, hulp voor studenten) maar dat dit ondertussen niet meer wordt voorzien, u denkt omwille van de armoede (zie ook de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier: COI FOCUS dd. 06/08/2015: Situation en Arménie des Syriens d'origine ethnique arménienne). Als er nu nog hulp wordt gegeven stelt u is dit voor de arme vluchtelingen (o.a. 300\$ per jaar om een woning te huren, 20% vermindering om te studeren aan de universiteit), waaruit blijkt dat de Armeense overheid weldegelijk nog hulp voorziet aan Syrische Armeense vluchtelingen en u blijkbaar niet kan omschreven worden als 'een arme vluchteling'. U stelt (CGVS p. 7) dat u er werkloos was en dreigde dakloos te worden. Uit uw verklaringen en deze van uw zoon blijkt echter ook (CGVS p. 2 & 7; CGVS zoon p. 6) dat uw huidige partner u in Armenië financieel ondersteunde en in uw onderhoud voorzorg. Dat uw huidige partner de nodige financiële draagkracht heeft blijkt uit ook uit de vaststelling dat hij betaalde voor de plastische chirurgie die u aan uw gezicht heeft laten uitvoeren in Syrië. Uw zoon geeft ook te kennen geen weet te hebben van de eventuele sociale hulp die was voorzien voor de Syrische vluchtelingen in Armenië daar jullie dit niet nodig hadden.

Verder verklaart u (CGVS p. 6) dat uw ex-man heeft vernomen dat u een nieuwe partner heeft en dreigde u te vermoorden. Merkwaardig genoeg stelde u echter aanvankelijk (CGVS p. 3) dat u geen problemen met uw ex-man had in Armenië. Ook bij de DVZ maakte u helemaal geen melding van deze ernstige bedreiging van uw ex-man omdat u een nieuwe partner heeft. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 7) dat u daar bij de DVZ de kans niet tot kreeg, hetgeen een blote bewering is. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud verklaart u immers (CGVS p. 3) dat het verslag u bij de DVZ werd voorgelezen en u geen opmerkingen heeft over uw gesprek bij de DVZ maar dat u niet weet of er fouten zijn gemaakt. Indien u daadwerkelijk werd bedreigd met de dood door uw ex-man kan dan ook logischerwijze verwacht worden dat u toen voor het CGVS onmiddellijk zou meedelen dat u een essentieel element van uw relaas niet heeft kunnen vertellen. Bij verdere confrontatie met het gegeven dat u zelfs geen melding heeft gemaakt bij de DVZ dat u een nieuw partner heeft, stelt u dat u dit uit schaamte niet heeft verteld. Aangezien de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen geschiedt, kan schaamte geen reden zijn om in een confidentieel gesprek een dergelijk belangrijk element in uw asielrelaas, i.e. u werd omwille van uw nieuwe relatie met de dood bedreigd door uw ex-man, te verzwijgen voor de DVZ. Er werd van u bovendien niet verwacht dat u hierop reeds uitvoerig zou ingaan, wel kon gezien de gebeurtenis een belangrijk element is voor de vlucht uit Armenië, worden verwacht dat u hiervan minstens melding zou hebben gemaakt op de DVZ. De vaststelling dat u hiervan toen geen melding maakte ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan op zwaarwichtige wijze.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno>), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Erevan komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen. Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980**, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).

De door u voorgelegde documenten (uw Syrische identiteitskaart en paspoort, uw Armeens paspoort) bevatten identiteitsgegevens die niet worden betwist.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van het verzoek van uw zoon S. K. (O.V. X.XXX.XXX) het CGVS hem de hoedanigheid van vluchteling heeft toegekend. Elk verzoek moet immers individueel en op zijn eigen merites worden beoordeeld. Dat in hoofde van uw zoon op grond van de door hem individueel aangehaalde asielmotieven werd beslist hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, volstaat geenszins om ook u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Indien u een verblijfsvergunning wil verkrijgen op grond van uw gezinssituatie in België, dient u zich dienaangaande te wenden tot de hiertoe geëigende procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van "de gegrondheid en de wettigheid van de beslissingen inzake hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus". Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster tevens de schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanvoert.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoekster in op haar dubbele nationaliteit. Verzoekster stelt dat het vaststaat dat zij een dubbele nationaliteit heeft, zijnde de Syrische en Armeense, dat de verwerende partij van mening is dat haar vrees enkel onderzocht dient te worden ten aanzien van Armenië en dat de commissaris-generaal haar verzoek met betrekking tot Syrië daarom niet onderzocht heeft. Vervolgens citeert zij passages uit "de gids voor de procedure en criteria die toe te passen zijn om de status van vluchteling te

bepalen" van het UNHCR. Voorts stelt verzoekster dat indien de verwerende partij het niet nodig heeft geacht haar verzoek in verband met Syrië te onderzoeken, dit *a fortiori* is omdat de verwerende partij van mening was dat haar vrees inzake de oorlog en haar vrees in verband met haar christelijk geloof geloofwaardig waren en haar de vluchtelingenstatus kon worden toegekend. Verzoekster voegt hieraan toe dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook vooral met betrekking tot Syrië werd bevraagd. Volgens verzoekster was het in deze context passend mocht de verwerende partij onderzocht hebben of de Armeense autoriteiten haar een werkelijke bescherming konden bieden. Zij hekelt dat een dergelijk onderzoek *in casu* ontbrak, daar de commissaris-generaal zich uitsluitend heeft gericht op de verificatie van de geloofwaardigheid van haar problemen in Armenië. Zij benadrukt dat er geen onderzoek werd uitgevoerd naar de capaciteit van de Armeense autoriteiten om haar een doeltreffende en voldoende bescherming te bieden en naar de vraag of de Armeense autoriteiten maatregelen hebben genomen om de integratie van Armeniërs van Syrische afkomst te vergemakkelijken en of deze autoriteiten hen eventueel beschermen in geval van agressie. Te dezen onderstreept zij nog dat de verwerende partij niet betwist dat Armeniërs van Syrische afkomst discriminatie en moeilijkheden bij hun integratie in de samenleving kunnen hebben en dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de problemen die zij ondervond niet ernstig genoeg waren om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen. Verzoekster vervolgt dat dit gebrek aan onderzoek naar haar situatie nog problematischer is gelet op het feit dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat haar zoon de vluchtelingenstatus "*zowel in Armenië als in Syrië gekregen heeft*". Luidens het verzoekschrift zou het feit dat haar zoon als vluchteling werd erkend een nog problematischere situatie teweegbrengen indien zij naar één van deze twee landen zou terugkeren. Zij verduidelijkt dat zij het risico zou lopen over de situatie van haar zoon ondervraagd te worden en dat het niet onmogelijk is dat zij vervolgd zou worden om informatie over haar zoon te verkrijgen aangezien hij nog steeds gezocht wordt.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster in op haar vrees ten aanzien van Armenië. Te dezen stelt verzoekster dat zij heeft verklaard dat zij enerzijds vreest naar Armenië terug te keren wegens haar Syrische nationaliteit – hierover legde zij uit dat zij niet voldoende geïntegreerd was en zij gediscrimineerd en bespot werd – en anderzijds bang is om naar Armenië terug te keren omdat haar ex-man haar met de dood had bedreigd. Verzoekster hekelt dat de commissaris-generaal haar eerste vrees verwerpt door te stellen dat de discriminatie waarvan zij het slachtoffer werd – en die niet betwist wordt – niet ernstig genoeg is. Volgens haar is deze beoordeling louter subjectief en niet op feiten gebaseerd. Zij benadrukt dat, hoewel zij niet het slachtoffer was van fysiek geweld, zij wel het slachtoffer is geweest van verbaal geweld, hetgeen even ernstig kan zijn. Verder meent verzoekster dat het feit dat zij nog familie in Armenië heeft de gewichtigheid van de door haar geleden vervolging niet minimaliseert. Zij verduidelijkt dat het feit dat zij Armenië is moeten ontvluchten ondanks de aanwezigheid van haar familie aldaar integendeel juist werd veroorzaakt doordat de vervolging van die aard was dat zij in Armenië niet langer op een menswaardige en veilige manier kon leven. Waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gesproken over de problemen die zij in Armenië heeft ondervonden, stelt verzoekster dat zij erop gewezen heeft dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzocht niet in detail te treden en werd gezegd dat zij dit bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) zou kunnen doen, hetgeen systematisch gebeurt voor alle verzoekers om internationale bescherming. Tevens onderstreept zij dat haar aldaar enkel vragen werden gesteld over Syrië. Zij meent dat zij zich daarom toen beperkt heeft tot het afleggen van verklaringen over de oorlog en haar angsten omwille van haar christelijk geloof. Zij voegt hieraan toe dat zij zich geen zorgen maakte over het feit dat zij er niet sprak over haar problemen in Armenië omdat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van haar dubbele nationaliteit en zij het Belgisch grondgebied binnenkwam vanuit Armenië en niet Syrië. Zij is van mening dat hetzelfde geldt waar de verwerende partij haar verwijt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gesproken over haar vrees voor haar ex-man. Zij verduidelijkt dat dit was omdat deze problemen in Armenië waren ontstaan en voegt hieraan toe dat zij verklaarde dat haar ex-man zich nog steeds in Armenië bevindt en dat hij actief naar haar op zoek is. Verzoekster besluit dat haar problemen in Armenië niet door de verwerende partij zijn betwist of tegengesproken, behoudens door het gestelde dat zij hier geen melding van maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat dit, mede gelet op het voorgaande, onvoldoende is om haar verklaringen in diskrediet te brengen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. Verzoekster betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.7. De Raad wijst er verder op dat uit de artikelen 48/3, § 1, en 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij/zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Ingeval een verzoeker meer dan één nationaliteit heeft, verwijst *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* in de vluchtelingdefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij of zij van geen van de landen waarvan hij of zij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen. In dit geval moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling, wat impliceert dat is komen vast te staan dat de verzoekster in geen van beide landen toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Rekening houdend met het gestelde in de artikelen 48/3, § 1, en 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet volstaat het aldus om een vluchtrelaas te beoordelen ten aanzien van één referentieland waarvan de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit draagt, indien uit deze beoordeling blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming in dat ene land waarvan hij of zij de nationaliteit bezit geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Uit de passages die verzoekster in het verzoekschrift, zonder bronvermelding, citeert uit de UNHCR *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés”*, blijkt ook nog het volgende: *“Le cas peut se présenter où le demandeur a la nationalité d'un pays à l'égard duquel il n'éprouve aucune crainte mais où cette nationalité peut être considérée comme étant inefficace dans la mesure où elle n'emporte pas la protection qu'implique normalement la possession de la nationalité. En pareil cas, la possession d'une deuxième nationalité ne sera pas incompatible avec le statut de réfugié.”* Aldus moet de (tweede) nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming met de dubbele nationaliteit wel de daarmee gepaard gaande rechten en bescherming teweegbrengen en met andere woorden effectief zijn.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij zowel over de Syrische als de Armeense nationaliteit beschikt, hetgeen in het verzoekschrift ook uitdrukkelijk werd bevestigd. Zij dient in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden, *in casu* Syrië en Armenië, haar de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden, dit is dat zij van geen van beide landen waarvan zij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen.

Verzoekster stelde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij de Armeense nationaliteit enkel heeft bekomen om Syrië te kunnen verlaten voor Armenië en vroeg of zij er afstand van kan doen omdat zij deze niet meer nodig heeft (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Deze laatste bewering herhaalt zij ter terechtzitting. De Raad is van oordeel dat deze elementen echter onvoldoende zijn om Armenië niet langer als het land te beschouwen waarvan verzoekster het staatsburgerschap bezit. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat haar Armeense nationaliteit niet effectief is. Verder stipt de Raad aan dat uit wat hierna volgt blijkt dat verzoekster ten aanzien van Armenië geen nood aan internationale bescherming heeft. Een onderzoek naar de voorgehouden problemen in Syrië is derhalve niet noodzakelijk. Volledigheidshalve merkt de Raad, in het licht van het voorgaande, op dat het gegeven dat verzoeksters nood aan internationale bescherming niet onderzocht wordt ten aanzien van Syrië, in weerwil tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, niet *ipso facto* betekent dat erkend wordt dat zij een nood aan internationale bescherming heeft ten aanzien van dat land.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Armenië te worden vervolgd. Concreet meent zij in Armenië gediscrimineerd te worden omdat zij een Arabische Armeen is en vreest zij haar ex-man die haar dreigde te vermoorden toen hij vernam dat zij een nieuwe partner had. Tevens verklaart verzoekster dat het leven in Armenië duur is en dat zij er niet kan overleven.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit verzoeksters verklaringen dat zij in Armenië gediscrimineerd wordt omwille van het feit dat zij een Arabische Armeen is. Zo (a) zijn de door haar aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig. Bovendien (b) oordeelt de commissaris-generaal dat de nodige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van haar beweringen hieromtrent, gelet op het gegeven dat zij hierover niets vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder (ii) maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij niet zou kunnen overleven in Armenië omdat alles er te duur is. Bovendien (iii) kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters bewering dat haar ex-man haar met de dood bedreigde toen hij vernam dat zij een nieuwe partner had, daar zij dit volledig onvermeld liet bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Voorts (iv) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen. Tot slot (v) kan het feit dat haar zoon in België als vluchteling werd erkend niet leiden tot internationale bescherming in haar hoofde.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het volharden in haar problemen en vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan ten aanzien van Armenië.

2.3.8.3. Vooreerst oordeelt de Raad dat verzoekster geen nood aan internationale bescherming ten aanzien van Armenië aannemelijk maakt met haar beweringen dat zij in Armenië gediscrimineerd wordt omdat zij een Arabische Armeen is.

Eenzijds wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen hieromtrent ondermijnd door het gegeven dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaarde dat het leven in Armenië te duur was en zij er niet kon overleven (zie *infra*), doch niet dat zij aldaar gediscrimineerd werd.

In het verzoekschrift meent verzoekster dat dit argument onvoldoende is om te twijfelen aan de ongeloofwaardigheid van deze vrees. De Raad oordeelt dat het feit dat verzoekster het bestaan van een vrees die zij zou koesteren ten aanzien van Armenië volledig onvermeld liet bij aanvang van haar verzoek om

internationale bescherming tijdens haar interview de Dienst Vreemdelingenzaken, alwaar haar gevraagd werd om (kort) een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze vrees.

Waar verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel werd gevraagd naar haar situatie in Syrië en waar zij stelt dat zij zich geen zorgen maakte over het feit dat zij niets vermeldde over haar situatie in Armenië omdat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van haar dubbele nationaliteit en van het gegeven dat zij het Belgische grondgebied binnenkwam vanuit Armenië, herhaalt de Raad dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om (kort) een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst, en in haar geval dus landen van herkomst. Gelet op het feit dat verzoekster nadien spontaan verklaringen aflegt zowel over haar situatie in Syrië als over haar situatie in Armenië, kan niet aangenomen worden dat zij geloofde dat zij enkel diende te spreken over haar situatie in Syrië. Hieruit volgt duidelijk dat verzoekster niet enkel gevraagd werd naar haar situatie in Syrië en dat zij de gestelde vraag als dusdanig had begrepen. Verder benadrukt de Raad dat verzoekster gevraagd werd alle redenen voor haar vlucht mee te delen. Zij kon er dus niet van uitgaan dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op het feit dat zij op de hoogte was van haar dubbele nationaliteit en op het feit dat zij België binnenkwam vanuit Armenië, moest aannemen dat zij in Armenië ook een gegronde vrees voor vervolging koestert en zelf op zoek moest gaan waaruit deze vrees juist bestaat. Het is aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn/haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken, onder meer door deze te vermelden wanneer hiernaar gevraagd wordt bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Waar verzoekster het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van haar vrees in Armenië gediscrimineerd te worden in het verzoekschrift tracht te vergoelijken door te wijzen op het gegeven dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om kort te zijn, onderstreept de Raad dat verzoekster bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd werd naar haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij toen verklaarde dat men haar het verslag aldaar voorlas, dat zij geen opmerkingen had en dat zij niet wist of er bij haar fouten gemaakt zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Zij maakte geenszins melding van het gegeven dat zij, doordat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, niet alles verteld zou hebben. Voorts wenst de Raad te onderstrepen dat, hoewel verzoekster gevraagd werd om kort te zijn, haar ook gevraagd werd om alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst uiteen te zetten. Tevens merkt de Raad op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn of haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn of haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn of haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem of haar de verplichting rust om zijn of haar volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat zij een vrees heeft om in Armenië gediscrimineerd te worden. Dit betreft namelijk het bestaan van een vrees voor vervolging die zij zou hebben. Er kon dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster spontaan melding zou gemaakt hebben van dit gegeven.

Anderzijds zijn de door verzoekster in dit verband aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te geven tot internationale bescherming. Uit artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid welke handelingen kunnen aangemerkt worden als vervolging – dit kan zowel fysiek als geestelijk geweld betreffen – doch ook dat deze daden een zekere mate van zwaarwichtigheid moeten hebben om als vervolging te kunnen worden aangemerkt. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Uw verklaring (CGVS p. 4) dat u Armeens praat met een ander accent in vergelijking met de lokale Armenen die ook veel Russische woorden gebruiken, vindt inderdaad weerslag in de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier waaruit blijkt dat u West-Armeens spreekt en de lokale Armenen Oost-Armeens spreken. Dat u omwille hiervan werd uitgelachen waardoor u zich sociaal geïsoleerd voelde, kan echter niet gelijkgesteld worden met de hierboven aangehaalde vormen van vervolging of ernstige schade die het toekennen van een internationale beschermingsstatus zou rechtvaardigen.

Gevraagd naar dit verschil in mentaliteit verklaart u (CGVS p. 5) dat ze heel materialistisch zijn, geen respect hebben en profiteren, en haalt u als voorbeeld aan dat u bij het verlaten van een winkel zag dat men achter uw rug roddelde en lachte. Gevraagd wat het ergste voorval was dat u op dit gebied heeft meegemaakt, verklaart u dat u in Armenië heel droevig was, dat u een sociaal mens bent, dat u contacten wou maken om van het leven te genieten maar dat u werd uitgelachen en gekleineerd, met niemand meer durfde praten en altijd thuis bij uw zoon bleef. Hoewel ook begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een vestiging in het

land waarvan u de nationaliteit bezit bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, kan op grond van de door u aangereikte elementen evenmin geconcludeerd worden dat het verschil in mentaliteit en normen bij vestiging in Armenië in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Bijgevolg volstaat het door u ingeroepen mentaliteitsverschil niet om in uw hoofde een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Uit uw verklaringen blijkt ook (CGVS p. 5-6) dat tijdens de 7 maanden dat u in Armenië was, u samenwoonde en contact had met uw twee zonen, met uw ex-man, met een neef die gehuwd is met een Syrische Armeense, en met de vrouw en kinderen van uw broer, en u aldus niet dermate sociaal geïsoleerd was.”

De Raad benadrukt verder dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingen-rechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden, moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van nationaliteit ondraaglijk wordt en waartegen de betrokken staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster toont geenszins concreet aan zich in een dergelijke situatie te bevinden. Zij maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Armenië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, in die mate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Waar verzoekster in het verzoekschrift oppert dat het gegeven dat zij in Armenië nog familie heeft de gewichtigheid van haar vrees niet kan minimaliseren en dat het feit dat zij Armenië verliet ondanks dat zij er nog familie heeft haar vrees voor vervolging juist bevestigt, onderstreept de Raad dat uit het feit dat verzoekster familie heeft in Armenië, bij wie zij voor haar vertrek kon verblijven en waarmee zij contact had, kan worden aangenomen dat zij aldaar niet dermate sociaal geïsoleerd was, dan wel zal worden dat het door haar aangehaalde mentaliteitsverschil tussen Armenië en Syrië vervolging in haar hoofde zou kunnen uitmaken. Het loutere feit dat zij haar familie in Armenië heeft achtergelaten, vermag niet aan te tonen dat zij aldaar aan daden van vervolging onderworpen werd ten gevolge van discriminatie.

Wat betreft verzoeksters bewering dat voormelde analyse subjectief is en niet op feiten gebaseerd is, merkt de Raad op dat voormelde pertinente vaststellingen een analyse betreffen van de door haar afgelegde verklaringen in het licht van de in de wet voorziene vereisten en die wel degelijk gebaseerd is op feiten en geenszins subjectief is. Te dezen wijst de Raad er ook op dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Voor het overige laat verzoekster deze pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen volledig onverlet, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.4. Wat betreft verzoeksters bewering bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het leven in Armenië te duur is en zij er niet kan overleven, benadrukt de Raad dat zulke socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot vervolging. In dit verband oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende:

“In het kader hiervan verklaart u (CGVS p. 5) dat de Armeense autoriteiten 10 jaar terug hulp gaven aan de Syrische vluchtelingen van Armeense origine (o.a. voedselpakketten, olie, hulp voor studenten) maar dat dit ondertussen niet meer wordt voorzien, u denkt omwille van de armoede (zie ook de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier: COI FOCUS dd. 06/08/2015: Situation en Arménie des Syriens d'origine ethnique arménienne). Als er nu nog hulp wordt gegeven stelt u is dit voor de arme vluchtelingen (o.a. 300\$ per jaar om een woning te huren, 20% vermindering om te studeren aan de universiteit), waaruit blijkt dat de Armeense overheid weldegelijk nog hulp voorzien aan Syrische Armeense vluchtelingen en u blijkbaar niet kan omschreven worden als ‘een arme vluchteling’. U stelt (CGVS p. 7) dat u er werkloos was en dreigde dakloos te worden. Uit uw verklaringen en deze van uw zoon blijkt echter ook (CGVS p. 2 & 7; CGVS zoon p. 6) dat uw huidige partner u in Armenië financieel ondersteunde en in uw onderhoud voorzag. Dat uw huidige partner de nodige financiële draagkracht heeft blijkt uit ook uit de vaststelling dat hij betaalde voor de plastische chirurgie die u aan uw gezicht heeft laten uitvoeren in Syrië. Uw zoon geeft ook te kennen geen

weet te hebben van de eventuele sociale hulp die was voorzien voor de Syrische vluchtelingen in Armenië daar jullie dit niet nodig hadden.”

Ter terechtzitting verklaarde verzoekster, wanneer zij hier door de voorzitter expliciet naar gevraagd wordt, dat zij niet langer samen is met haar vriend die haar in Armenië financieel ondersteunde. Nog los van de bedenkingen die kunnen gemaakt worden bij het feit dat verzoekster dit geenszins spontaan vermeldde toen zij voordien de kans kreeg om zelf elementen kenbaar te maken aan de voorzitter, oordeelt de Raad dat dit niet anders doet oordelen over het feit dat zij niet aannemelijk maakt dat zij, ten gevolge van haar socio-economische situatie in Armenië, vervolging zal ondergaan. Uit het voormelde blijkt immers dat de Armeense autoriteiten wel degelijk bereid zijn hulp te bieden en dat zijzelf, alsook haar zoon, verklaringen aflegden die haar vrees (financieel) niet te kunnen overleven in Armenië relativeren. Bovendien voegt de Raad nog toe dat uit haar verklaringen blijkt dat zij in zekere mate nog kan terugvallen op een sociaal netwerk in Armenië, zoals de neef waarbij zij verbleef toen zij tijdens de covid-pandemie vast kwam te zitten in Armenië en niet meer bij haar oudste zoon terecht kon en de schoonzus waarbij zij ook kon verblijven (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 7).

2.3.8.5. Voorts oordeelt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vrees ten aanzien van haar ex-man die dreigde haar te vermoorden toen hij te weten kwam dat zij een andere partner had. In deze dient te worden opgemerkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen melding maakte van de ernstige bedreigingen van haar ex-man omdat zij een nieuwe partner had en zelfs niet van het feit dat zij een nieuwe partner had (administratief dossier, “*vragenlijst CGVS*”, vraag 3.5.). Daarbij komt nog dat verzoekster bij het commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat zij geen problemen had met de vader van haar kinderen, zijnde haar ex-man (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3).

In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat het gegeven dat zij van deze vrees geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende is om te twifelen aan de ongeloofwaardigheid ervan. De Raad oordeelt dat het feit dat verzoekster het bestaan van een vrees die zij zou koesteren ten aanzien van Armenië volledig onvermeld liet bij aanvang van haar verzoek om internationale bescherming tijdens haar interview de Dienst Vreemdelingenzaken, alwaar haar gevraagd werd om (kort) een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze vrees. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van deze vrees niet alleen aangetast door deze omissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch ook door het feit dat zij bij het commissariaat-generaal aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen problemen had met haar ex-man.

Waar verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel werd gevraagd naar haar situatie in Syrië en waar zij stelt dat zij zich geen zorgen maakte over het feit dat zij niets vermeldde over haar situatie in Armenië omdat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van haar dubbele nationaliteit en van het gegeven dat zij het Belgische grondgebied binnenkwam vanuit Armenië, herhaalt de Raad dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om (kort) een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst, en in haar geval dus landen van herkomst. Gelet op het feit dat verzoekster nadien spontaan verklaringen aflegt zowel over haar situatie in Syrië, als over haar situatie in Armenië, kan niet aangenomen worden dat zij geloofde dat zij enkel diende te spreken over haar situatie in Syrië. Hieruit volgt duidelijk dat verzoekster niet enkel gevraagd werd naar haar situatie in Syrië en dat zij de gestelde vraag als dusdanig had begrepen. Verder benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekster gevraagd werd alle redenen voor haar vlucht mee te delen. Zij kon er dus niet van uitgaan dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op het feit dat zij op de hoogte was van haar dubbele nationaliteit en op het feit dat zij België binnenkwam vanuit Armenië, moest aannemen dat zij in Armenië ook een gegronde vrees voor vervolging koestert en zelf op zoek moest gaan waaruit deze vrees juist bestaat. Het is aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn of haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken, onder meer door deze te vermelden wanneer hiernaar gevraagd wordt bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dat deze problemen ontstonden in Armenië en niet in Syrië, doet – in het licht van het voorgaande – niet ter zake.

Wanneer verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met haar omissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in het bijzonder met het feit dat zij er niets vermeldde over het bestaan van deze problemen, verklaarde zij dat zij aldaar niet de kans kreeg om dit te zeggen en dat haar gevraagd werd de hoofdlijnen te geven en later de details kenbaar te maken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). In het verzoekschrift herneemt zij dat zij dit niet vermeldde omdat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd kort te zijn. In deze herhaalt de Raad dat verzoekster bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd werd naar haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij toen verklaarde dat men haar het verslag aldaar voorlas, dat zij geen opmerkingen had en dat zij niet wist of er bij haar fouten gemaakt zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Zij maakte geenszins melding van het gegeven als zou zij door het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles verteld hebben omdat zij er kort moest zijn. Tevens merkt de Raad op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn of haar leven en

vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn of haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn of haar volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat zij een vrees heeft in Armenië voor haar ex-man. Dit betreft namelijk het bestaan van een vrees voor vervolging die zij zou hebben. Ook hier kon redelijkerwijze verwacht dat verzoekster spontaan melding zou gemaakt hebben van dit gegeven, *quod non*.

Verzoekster werd tijdens haar persoonlijk onderhoud verder geconfronteerd met het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet eens vermeldde dat zij een nieuwe partner had, waarop zij verklaarde dat zij dit niet deed uit schaamte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“Aangezien de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen geschiedt, kan schaamte geen reden zijn om in een confidentieel gesprek een dergelijk belangrijk element in uw asielrelaas, i.e. u werd omwille van uw nieuwe relatie met de dood bedreigd door uw ex-man, te verzwijgen voor de DVZ. Er werd van u bovendien niet verwacht dat u hierop reeds uitvoerig zou ingaan, wel kon gezien de gebeurtenis een belangrijk element is voor de vlucht uit Armenië, worden verwacht dat u hiervan minstens melding zou hebben gemaakt op de DVZ.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot stipt de Raad aan dat verzoekster ook niet de minste poging onderneemt haar verklaring bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, dat zij geen problemen kende met haar ex-man, te vergoelijken. Deze pertinente en in het administratief dossier steun vindende overweging wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters vermeende vrees voor haar ex-man. Haar verklaring in het verzoekschrift dat haar ex-man nog steeds in Armenië woont en nog steeds naar haar op zoek is, ligt in het verlengde van voormelde ongeloofwaardig bevonden verklaringen en is aldus eveneens ongeloofwaardig.

2.3.8.6. In het verzoekschrift hekelt verzoekster dat er in de bestreden beslissing enkel wordt gewezen op het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen en het feit dat de aangehaalde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn, doch dat geen onderzoek wordt gedaan naar het voorhanden zijn van bescherming van de Armeense autoriteiten in haar hoofde. Los van de voorgaande vaststellingen, waaruit blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Armenië, stelt de Raad vast dat uit haar verklaringen geenszins blijkt dat de Armeense autoriteiten niet bereid zijn om haar te beschermen. Hieruit blijkt juist het tegendeel – hetgeen ook bevestigd wordt door algemene informatie (zie *supra*). Ook in het verzoekschrift brengt verzoekster niets bij waaruit zou blijken dat zij niet zou kunnen rekenen op bescherming van de Armeense autoriteiten.

2.3.8.7. Wat betreft het gegeven dat verzoeksters zoon, waarmee zij samen naar België kwam, alhier erkend werd als vluchteling, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. De Raad herinnert eraan dat het Hof van Justitie in het arrest *N. R. K. Ahmedbekova*, en *R. E. O. Ahmedbekov* oordeelde dat de richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, *Ahmedbekova* en *Ahmedbekov* t. Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van voormelde richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft.

Uit diezelfde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt echter tevens dat, ondanks dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze dient te worden beoordeeld, er wel rekening dient te worden

gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker om internationale bescherming is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met de bedreigde persoon zelf wordt bedreigd.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld, of een internationale beschermingsstatus niet zonder meer kan worden toegekend, op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het is aan de verzoeker om internationale bescherming om *in concreto* aannemelijk te maken dat er in zijn of haar hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat, omwille van problemen van familieleden.

In deze benadrukt de Raad dat uit de bestreden beslissing, alsook uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat haar zoon bij het commissariaat-generaal aflegde en die zich in het administratief dossier bevinden, valt op te maken dat aan verzoeksters zoon de vluchtelingenstatus werd toegekend omwille van door hem individueel aangehaalde asielmotieven. Waar verzoekster stelt dat zij bij terugkeer nog meer problemen zal krijgen omdat haar zoon in België als vluchteling wordt erkend en dat het niet onmogelijk is dat zij bij terugkeer vervolgd zou worden om informatie met betrekking tot haar zoon te krijgen, daar hij nog steeds gezocht wordt, merkt de Raad op dat deze verklaringen uitermate vaag zijn. Zij biedt in het verzoekschrift niet de minste verduidelijking door wie haar zoon gezocht wordt en door wie zij bij terugkeer zou kunnen worden vervolgd om informatie over hem te bekomen. Bovendien betreffen dit louter blote beweringen.

2.3.8.8. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, oordeelt dat de door verzoekster neergelegde stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.8.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Armenië.

2.3.9.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Armenië zou hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt inzake de veiligheidssituatie in Armenië op goede gronden het volgende overwogen:

“Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS [via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno)), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Erevan komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen. Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.**

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).**”

Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie, en gelet op het feit dat verzoekster deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet laat, treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie bij.

2.3.9.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Armenië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaak zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
T. ALLISON,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. ALLISON	V. SERBRUYNS
------------	--------------